

Arrest

nr. 121 602 van 27 maart 2014
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 februari 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar schoondochter die Nederlands staatsburger is (bijlage 19ter).

1.2. Op 7 augustus 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring dat werd ingesteld tegen deze beslissing gaf aanleiding tot een vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad, RvV 25 april 2013, nr. 101 628).

1.3. De verwerende partij leidde tegen het in punt 1.2 vermelde arrest een cassatievoorziening in bij de Raad van State die op zijn beurt aanleiding gaf tot een vernietigingsarrest (RvS 23 januari 2014, nr. 226.185).

1.4. Op 24 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van het in punt 1.2 vermelde arrest een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.02.2012 werd ingediend door:

Naam: (...)

Vooma(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

« De Belgische Staat kart, tengevolge van een ingesteld cassatieberoep, slechts een beslissing nemen die identiek is aan de beslissing betekend op 12/11/2012, teneinde het belang bij de cassatieprocedure te behouden. »

Artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 4" de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 18 of 21, die te hunnen laste zijn (...)."

De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon:

om dit aan te tonen legt betrokkene enkel een verklaring van de referentiepersoon, alsook van derden voor. Aangezien dit een verklaringen op eer betreffen die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormen deze verklaringen geen bewijs om aan te tonen dat betrokkene in het verleden ten laste was.

Verder wordt de voorgelegde kwitantie voor de MediQ Apotheek dd 23.09.2011 niet in aanmerking genomen aangezien niet wordt aangetoond dat deze door de referentiepersoon ten laste werd genomen.

De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: het voorgelegde attest vermeldt enkel het feit dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Turkije, maar het attest zegt verder niets over het feit of betrokkene al dan beschikt over roerende goederen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene, en het Attest van Immatriculatie dient te worden ingetrokken. Wettelijke basis Art7, §1,2°: regelmatig verblijf in België verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of haar gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of haar gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht haar keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk haar. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. " (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in haar geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond omdat ook in casu het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd.

Er is wel een verwijzing naar een artikel 7,§1,2°, MAAR er staat niet bij naar welke wet dit artikel verwijst!"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze bepalingen schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten worden vermeld. Verzoekster beweert in haar middel dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd.

3.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster de draagwijdte van de bestreden beslissing manifest onjuist interpreteert aangezien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. De titel van de bestreden beslissing luidt immers: *"Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten"*. De vermelding van artikel 7, §1, 2° in de bestreden beslissing betreft een materiële misslag en is totaal overbodig gezien de beslissing enkel een weigering van verblijf behelst die gestoeld is op artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel mist feitelijke grondslag en is bijgevolg ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster betoogt als volgt:

"Art. 54.<KB 2008-05-07/33. art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> Indien de minister of haar gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,] van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met [, zo nodig,] bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.

De verwerende partij had een bijlage 21 moeten overhandigen i.p.v. een bijlage 20.

Doordat de gemeente immers verzoekster een F-kaart heeft afgeleverd op 17.08.2012 is de weigeringsbeslissing d.d. 07.08.2012 van de DVZ impliciet maar zeker ingetrokken door de gemeente.

De gemeente had immers reeds kennis van de beslissing van de DVZ, omdat deze haar al werd overgemaakt op 07.08.2012!

Verwerende partij kon dus alleen maar nagaan of het verblijf van verzoekster kon worden ingetrokken middels een bijlage 21 volgens de geldende bepalingen van de vreemdelingenwet."

3.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

3.7. Verzoekster beweert dat de bestreden beslissing impliciet zou zijn ingetrokken doordat het stadsbestuur haar op 31 augustus 2013 ten onrechte in het bezit had gesteld van een F-kaart. De Raad wijst erop dat de afgifte van een F-kaart slechts een declaratoir, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Zoals de verwerende partij terecht aanstipt in haar nota met opmerkingen werd initieel binnen de wettelijke termijn van zes maanden, met name op 7 augustus 2012 (zie punt 1.2), door de gemachtigde van de staatssecretaris een weigeringsbeslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag van een verblijfskaart van verzoekster, zodat de burgemeester van de stad Antwerpen

op grond van artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit niet langer bevoegd was om een verblijfskaart te verstrekken. Uit de onwettige aflevering van een verblijfsdocument kan verzoekster geen rechten puren.

3.8. Aangezien het recht op verblijf van verzoekster nooit werd erkend, is het geschonden geachte artikel 54 van het vreemdelingenbesluit niet op haar van toepassing en kan in de bestreden beslissing geen motiveringsgebrek worden gelezen omdat deze bepaling niet bij de beoordeling zou zijn betrokken.

Het tweede middel is ongegrond.

3.9. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt hierin het volgende:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

De echtgenoot van verzoekster, de heer K.(...) O(...), heeft zijn F-kaart op 14.06.2011 bekomen via de gezinshereniging met zijn zoon en schoondochter.

Als wordt aanvaard dat hij ten laste en behoefdig is, dient dit ook aanvaard te worden voor verzoekster omdat ze een gezin vormen.”

3.10. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dient haar aanvraag niet te worden ingewilligd louter omdat de aanvraag van haar echtgenoot destijds werd ingewilligd. In navolging van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, benadrukt de Raad dat elke aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie individueel dient te worden beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoekster niet op afdoende wijze had aangetoond ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse schoondochter en niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar land van herkomst. Verzoekster betwist deze concrete vaststellingen niet in haar middelen, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten dat zij niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het loutere feite dat zij een gezin vormt met haar echtgenoot wiens verblijfsrecht wel werd erkend, betekent niet dat het verblijfsrecht in haren hoofde automatisch zou moeten worden erkend.

3.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en werd geenszins *“kennelijk onredelijk genomen”* zoals verzoekster beweert. Er werd geen schending van de materiële motiveringplicht aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.12. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar zoon en schoondochter en echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Verzoekster lijdt sedert 2010 aan een zeer zeldzame en zeer ernstige hersenziekte. Zij is bedlegerig en volledig afhankelijk van hulp door gezinsleden.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, op 16.05.2012 heeft de behandelende geneesheer een brief overgemaakt aan de gemeente en deze brief is gefaxt aan verwerende partij.

Indien de bestreden beslissing niet zou vernietigd worden zou zij alleen niet kunnen overleven.

3.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.14. De Raad acht het feit dat verzoekster met haar echtgenoot een gezinsleven onderhoudt op Belgisch grondgebied, voldoende bewezen. Tussen echtgenoten wordt immers een gezinsleven verondersteld. De vraag rijst echter of de bestreden beslissing een inmenging in dit gezinsleven uitmaakt. Verzoekster beweert immers in haar middel dat de handhaving van de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat zij gescheiden zou moeten leven van haar zoon, schoondochter en echtgenoot. De Raad stipt aan dat verzoekster niet uitgaat van een correcte lezing van de bestreden beslissing aangezien deze geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat, zodat de inmenging die verzoekster meent vast te stellen niet voortvloeit uit de bestreden beslissing.

3.15. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeksters verzuchtingen over de bedoelingen van de verwerende partij geen steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster meent dat het de bedoeling zou zijn om haar om het even welk verblijfsrecht te weigeren, maar in de beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke vereisten voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft bij zijn beoordeling geen blijk van kwade trouw.

3.16. Tenslotte dient te worden geduïd dat aan artikel 8 van het EVRM geen verblijfsrecht kan worden ontleend indien men niet voldoet aan de voorwaarden die door de wet worden gesteld. Aangezien niet werd aangetoond dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon, komt zij niet in aanmerking voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Zoals de verwerende partij terecht stelt op grond van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarborgt artikel 8 van het EVRM geenszins het recht om de meest geschikte plaats te kiezen om een gezinsleven te ontwikkelen (EHRM, 30 juli 2013, Berisha t. Zwitserland).

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.17. In een vijfde en laatste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Verzoekster oppert hierbij het volgende:

“Art. 52.<KB 2008-05-07/33. art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van

Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]¹ Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [zes maanden] te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[¹ Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]¹

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Ingetrokken (1)<KB 2011-09-21/03. art. 15, 038; Inwerkingtreding 10-10-2011 >

Art. 42.<W 2007-04-25/49. art. 25, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.

De aanvraag dateert van 17.02.2012, de beslissing is pas genomen op 24.10.2013 en dus buiten de termijn van 6 maanden.

Het vernietigingsarrest van de RW d.d. 25.04.2013 doet geen nieuwe termijn lopen. Het middel is gegrond.”

3.18. Aangezien verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze de bepaling uit het vreemdelingenbesluit zou zijn geschonden, is het vijfde middel niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. In casu werd het recht op verblijf van verzoekster niet erkend, waardoor toepassing diende te worden gemaakt van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit.

3.19. Verzoekster voert in wezen de schending aan van de termijn uit artikel 42, §1 eerste lid van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, begon door toedoen van het vernietigingsarrest van de Raad van 25 april 2013 met nr. 101 628 (zie punt 1.2) een nieuwe termijn van zes maanden te lopen, waardoor de bestreden beslissing, die werd genomen op 24 oktober 2013, niet buiten de termijn van verval werd genomen. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn getroffen werd, vernietigd wordt door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; J. LUST, “Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?”, noot onder RvS 24 april 1996, Van Rompuy, nr. 59.125, T.Gem., 1997, 102-107 en J. LUST, “De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State”, in I. OPDEBEEK, (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Deze volle termijn moet het bestuur toelaten om een beslissing te nemen waarbij de initiële aanvraag wordt voldaan, rekening houdend met het motief van het vernietigingsarrest. Aangezien de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, werd met dit motief rekening gehouden.

Er werd geen schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN